

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

23

ROČNÍK X

číslo 2

2. 8. 2000

Výsadkář, to není jen padák a zbraň, ale i odznak

Nerad odpovídám na otázky: "Proč to sbíráš, kolik toho už máš, kolik peněz v tom je apod.". Jsou "sběratelé" a sběratelé. Jedni v tom vidí jen peníze, jiní kus historie, kus života, různé osudy. Jedni v tom vidí obchod, jiní z toho mají radost, uspokojení, objevují to, co jiným uniká a mají zásluhu na tom, že se uchovává spousta věcí do blízka, ale i vzdálenější budoucnosti. Výsadkové odznaky mají svoji historii. Ne všichni vědí, že první vojenské výsadkové odznaky pochází z 30 let ze Sovětského svazu. Ano, ty první odznaky mají již přes 70 let! A také patří mezi sběrateli k nejvyhledávanějším a také patří mezi nejkrásnější výsadkové odznaky vůbec. Takový mistr, nebo instruktor, to je pastva pro oči. Tak hezky vyjádřená symbolika parašutismu, sladčná barevná i použitým materiálem, se už až do současnosti neobjevila.

I my, máme své "modré mauritia" mezi odznaky. Odznak čs. výsadkářů ze 40 let - známá paraplacka a odznak příslušníka 2. paradasantní brigády v SSSR nenašli svého důstojného pokračovatele. Od vydání uvedených odznaků až do současnosti měla všechna vydání sestupnou tendenci. Stačí vedle sebe položit první paraplacku a poslední odznak užívaný v současnosti a není o čem hovořit. Není to jen v penězích, jak to kompetentní činitelé vysvětlují.

Při sbírání odznaků se občas stane, že objevíte něco, o čemž jste neslyšeli a také v žádném katalogu nenajdete. Dát dohromady všechny čs. parašutistické odznaky včetně sportovních) je téměř nemožné a neznám jediného sběratel, který by je všechny měl. Jen málokdo ví, že jeden z nejhezčích výsadkových odznaků má původ na Slovensku a ještě méně ví, že neexistuje ve 4 variantách. K jaké škodě věci, že se tento odznak nedostal do katalogu československých a českých vojenských odznaků zpracovaný Z. KRUBLEM, vydaným v roce 1999. Chybí tam ale i odznaky některých parašutistických partyzánských skupin, například skupina Jana Husa, J. Koziny, L. Svobody a dalších. V posledních letech s přibývajícím počtem sběratelů úměrně ubývá i odznaků a některé již mezi nabídkou vůbec nenajdete. A pokud ano, pak máte jen dvě možnosti jak je získat: sáhnout hodně hluboko do kapsy, nebo nabídnout odpovídající protihodnotu v podobě atraktivnějších odznaků. Mezi tyto patří nejen výsadkové, ale i například odznak

vzorných vojáků z 50-60 let, vojenské školy, učiliště, akademie, střelecké odznaky apod. Mě se podařilo získat některé mimořádně vzácné odznaky jen proto, že jsem měl co nabídnout. Ale pozor! I mezi sběrateli není nouze o falza, repliky, duplikáty. Jsou za tím vždy peníze. Znalec pozná o co jde, laik snadno naletí a může se mu to hodně prodražit. Hodně těchto víceméně zdražilých výrobků pochází z Polska. U nás před několika lety byla vyrobena celkem věrohodně replika staré paraplacky a je možné ji pořídit od 500 do 1500,- Kč.

Cenová relace za odznaky je dána poptávkou a nabídkou. Nikde oficiálně není uvedena. Každý sběratel podle svého uvážení si cenu určuje sám. Stává se, že na jedné burze narazíte na různé ceny stejného odznaku na stolec jen několik málo metrů od sebe vzdálených. Velmi jednoduše řečeno, čím je odznaků méně a čím jsou starší, úměrně roste jejich cena a není rozhodující vzhled a použitý materiál. Většina sběratelů dokáže každý odznak přesně pojmenovat, časově ho vymezit, znají původního majitele, způsob získání, výrobce, za co a komu byl udělován. Stane se i zkušenému sběrateli, že narazí, popřípadě získá odznak o kterém nemá žádné

informace a ten se potom stává noční můrou z neznáma.

Každý výsadkář, kterému byl odznak udělen, byl na něj patřičně pyšný. Mnohým tato hrdost zůstává i v pokročilejším věku. Nezřídka, když jsem loudil odznaky, slyšel odpovědi: "Až umřu, budou tvoje"! To v plné míře uznávám. Proto si velice považuji těch, kteří mi odznaky věnovali. Nelze vyjmenovat všechny a tak alespoň jen ty, od nichž mám nejhodnotnější odznaky: F. BIZDRA, BIČAN, HRBEK, DVOŘÁČEK, POSPÍŠEK, POŽÁR, LIŠKA, LORENCOVÁ, I. HOŘEJŠÍ, JURÍČEK, BARTŮNĚK, KOVAČ, CHLUP, V. KOUTECKÝ, M. KRŠKA, M. KRIČFALUŠÍ, V. MADĚRA, F. PAPOUŠEK, M. ŠÍMÍK, J. ŠTASTNÝ, ŠTĚPÁN, J. TISOVSKÝ, TOMÁŠEK, J. VOLDÁN, J. VALEČEK.

Pojednání o odznacích nemůže končit jinak, než výzvou k výsadkovým veteránům: "Prohlédněte šuplíky, krabice a skryše a pokud najdete jakýkoliv vojenský odznak a budete přesvědčeni, že jej můžete postrádat a jinému udělat radost, nabídněte je Miroslavu ŘEPKOVÍ, Dr. Horáka 25, 796 01 PROSTĚJOV. Cenu budu v plné výši respektovat a za ochotu a porozumění předem děkuji.

Miroslav ŘEPKA

Boreček u Mimoně

Málokterý výsadkář ví, co vše se na Borečku odehrávalo. Ale pěkně po pořádku. Boreček začal fungovat v roce 1948 pod velením kpt. ČERNOTY, později npor. VYSKOČILA a v roce 1951, kdy končila éra dosavadního zařízení na Borečku, pod jménem balírna padáků, zde prováděli speciálně vycvičení vojáci balení padáků V-1 pro praktické seskoky. V téže době začala přestavba Borečku na Výzkumnou stanici a opravnu padáků. Velitelem se stal npor. Jiří VOJTÍŠEK a koncem roku převzal velení bývalý náčelník výzkumného oddělení npor. LUKÁŠEK. Hlavním úkolem VSOP bylo: vedení speciálních kurzů, reprezentace výsadkového vojska po stránce sportovní na veřejnosti a pomoc při výcviku sportovních parašutistů ve Svazarmu. Spolupráce byla navázána tím, že velitel VSOP byl ustanoven poradcem ÚV Svazarmu - odd. let. přípravy a sportu vedené pplk. KUČERAVÝM. Dále pracoval jako technický poradce u Aeroklubu K. Vary, Liberec a Mladá Boleslav. Hlavním úkolem velení však zůstávala činnost směřovaná na zpracování různých směrnic jak pro VV, tak i

pro letectvo. Jednalo se například o pokyny k nouzovým seskokům z různých typů letadel. Úkolem byla i prezentace bojové připravenosti na celostátních leteckých dnech, zkušební seskoky při kompletizaci výzbroje výsadkového bojovníka, homologace a zkušební seskoky na nových padácích vyráběných u nás. Shazování vojenské výzbroje z letounů, výcvik sportovců čs. lidové armády a ÚDA, prověrky připravenosti k seskokům a seskoky u leteckých útvarů na celém území republiky. Publikování výsledků v odborných časopisech (Křídla vlasti apod.), spolupráce s rozhlasem a televizí. Tento způsob prezentace bojové připravenosti byl prováděn až do roku 1958. V té době, v rámci snižování počtů armády, jsem byl převelen k letectvu, kde jsem až do svého odchodu do zálohy vykonával různé velitelské funkce. V průběhu mé služby velitelem VSOP na Borečku byla doclena řada úspěchů ve sportovní činnosti. Na mistrovství republiky v parašutismu jsme obsadili 1. místo, ženy aeroklubu z Liberce rovněž 1. místo. Vytvořili jsme 3 národní rekordy a jeden světový rekord. Na naše seskoky volným pádem na Máchova jezera pozval velitel výsadkového

pokračování ze str. 1

vojska 25 výsadkových specialistů z SSSR. Děvčata cvičená námi v ÚDA, vytvořila rovněž národní rekord v seskoku na cíl z výšky 5000 m. Vzpomínám si na některá jména. Například Elen DONÁTOVÁ, VI. RYBÍNOVÁ, J. HRÁBKOVÁ, M. STEHLÍKOVÁ. B. MERTOVIČOVÁ, R. DOSTÁLOVÁ, M. ČACHOVANOVÁ, V. ČEJKOVÁ a A. ADAMOVIČOVÁ (ADAMCOVÁ?). Od letectva nejlépe spolupracovali s Borečkem kpt. BÍLEK, npor. BAMBAS, npor. PŘÍVRATSKÝ, kpt. POES, kpt. DOKTOR a jiní. Skupinu na zkoušení nových padáků tvořili staršina BASTL, ROKOVSKÝ, STYKS, KLEZL a ŠIMON. Do prvního kurzu v seskoku padákem na ruční otevření byli odesláni od útvaru sportovci s dobrými sportovními výsledky, např. kpt. OZÁBAL, rtm. MIKUKLA, kpt. ROTR, MUDr. MAREK z brigádního lazaretu, npor. ŠULČÍK a řada dalších výsadkářů, jejichž jména se již nepamatuji. Velice dobrým byl i pozdější příslušník Borečku Miroslav VÍRAVA, který po propuštění do zálohy zůstal pracovat jako o.z. na Borečku. Později pracoval v VKAK Mladá Boleslav, kde získal mistra sportu. Zkušební skokani byli rovněž účastníky soutěže spřátelených armád, která se konala

na Hrabýnském letišti Ostrava. Umístili se jako druží. Na Borečku bylo vyrobeno též zařízení pro nácvik seskoku volným pádem, trampolína, která byla později zavedena u všech druhů vojsk i lopingová houpačka. Byl zde natáčen, za účasti vojáků, film "Váhavý střelec" s hlavní rolí herce J. Tříska. Nebezpečné pasáže, včetně seskoků, za něj prováděl kpt. LUKÁŠEK.

Organizace Borečku od vzniku VSOP, po balímé padáků byla následující: jedna zkušební četa z řad dobrovolníků od výsadkové brigády, strážní četa, která se střídala po měsíci, výzkumné oddělení, kde byly 3 osoby, fotolaboratoř 1/1, opravná padáků se 3 švadlenami, technické oddělení pod velením prap. KLÉZLA, autodružstvo s jedním osobním vozidlem a jedním motocyklem 350, dvěma nákladními vozidly, autodílna, stolařská dílna a vězení. Pod vedením politického pracovníka M. BAR-TUŇKA (vynikající sportovec) byla utužena spolupráce s občany Borečku, konkrétně zaměstnanci Vojenských lesů a Kafiliérie. Ve spolupráci byla každoročně uspořádána řada akcí, soutěží dětí ve sportovním zápolení apod.

Některá z příhod v průběhu výcviku bude zveřejněna v příštím čísle zpravodaje.

J. I. LUKÁŠEK

Víte že:

- MKVV Zlín má nového předsedu? Na jejich loňské výroce se jim stal Alfons KOLÁŘ. Blahopřejeme.
- Křef název VÚ 8280 existuje již od roku 1952 až do dnešních dnů? Má ho i náš patronátní útvar.
- Čestné názvy VÚ 8280 se měnily - od roku 1955 to byla 22. výsadková brigáda Slovenského národního povstání - Banskobystrická, od roku 1969 22. Banskobystrický výsadkový pluk SNP, od roku 1999 brigáda generála Moravce.
- Čestné názvy výsadkových praporů: v roce 1948 - 71. výsadkový prapor „Československých parašutistů“, v roce 1952 - 71. výsadkový prapor „Hrdiny SSSR pplk. Antonína SOCHORA“, v roce 1955 - 71. výsadkový prapor „Národního hrdiny Jana ŠVERMY“, v roce 1955 - 65. výsadkový prapor „Karpatský“, v roce 1955 - 72. výsadkový prapor „Hronský“

Mezníky historie výsadkových útvarů v PROSTĚJOVĚ:

1.9.1960 redislukace 22. výsadkové brigády z Prešova do Prostějova a Holešova.

71. výsadkový prapor, 72. výsadkový prapor, výsadková protitanková baterie a velitelské jednotky byly dislokovány v Prostějově, 65. výsadkový prapor a 22. výsadkový průzkumný prapor v Holešově

1.9.1962 byl 65. výsadkový prapor redislukován do Prostějova

1.9.1969 22. výsadková brigáda reorganizována na 22. výsadkový pluk, byly zrušeny 71., 72., 65. výsadkové prapory, 22. výsadkový průzkumný prapor a výsadkový protitankový oddíl

31.10.1983 byl 22. výsadkový pluk reorganizován na 22. výsadkovou brigádu speciálního určení. 1. a 4. výsadková průzkumná rota reorganizovány na 1. a 6. výsadkové prapory speciálního určení

31.11.1991 22. výsadková brigáda SU byla reorganizována na 6. speciální skupinu

1.11.1993 byla reorganizována 6. speciální skupina na 6. speciální středisko

1.10.1995 bylo reorganizováno 6. speciální středisko na 6. speciální brigádu.

Výsadkové vojsko v roce 1952 mělo 1.614 osob. Po reorganizaci na výsadkovou brigádu tato měla koncem roku 1952 2.781 osob, po další reorganizaci v roce 1960 1.116 osob.

- Přetištěno ze Zpravodaje ObKVV v Prešově. Odštěhovali je.

Po 50 letech se z Prešova odstěhovali vojenští výsadkáři. Dnem 1. října 2000 byl 2. průzkumný prapor, u kterého byla v sestavě výsadková rota hloubkového průzkumu,

reorganizovaný a redislukovaný do posádky Bardějov.

Při příležitosti ukončení jeho činnosti v posádce Prešov se dne 14. září 2000 uskutečnil v Sokolovských kasárnách slavnostní nástup útvaru. Na tomto nástupu se vedle oficiálních hostů zúčastnili i výsadkoví veteráni, členové našeho oblastního klubu. Ztráčíme tímto přímý kontakt s výsadkovými profesionály, členy našeho klubu a vojáky výsadkáři základní služby. Na druhé straně nás těší, že reorganizační útvaru se tento rozšiřuje do většího celku zvláště výsadková část útvaru, se kterou věříme budeme i v dalších letech spolupracovat.

Ivo HOŘEJŠÍ

- Zasloužným křížem III. stupně byli dne 25.5.2001 ministrem obrany Tvrdkem vyznamenáni kolegové HUDSKÝ a VANDERKA. Kol. VANDERKA sám hodnotí, že u něho je to dost výjimečné ocenění za současnou práci při výchově občanů a mládeže k vlastenectví, pocitu odpovědnosti k zabezpečení obrany země. To všechno jsou ty nejhlubší kořeny, které si odnesl z doby, kdy sloužil u výsadkových jednotek. Oběma vyznamenaným gratulujeme.

- Ze Setkání 2000 v Prostějově kolegové STARÝ a PAPOUŠEK zpracovali videozáznam v trvání 50 minut, který je pěkným průřezem z toho, co se po 3 dny dělo. Je možné si jej zapůjčit.

První výsadkové kroky

K výkonu vojenské základní služby jsem nastoupil 1.10.1951 do Zákup u České Lípy k 71. výsadkovému praporu. Před tím jsem absolvoval dvouletý výcvik u PARA, oddíl SOKOL v Ostravě s provedením jednoho seskoku v Otrokovicích.

Již první den po nástupu jsem poznal, že to nebude nikterak jednoduché. Přijímač, jak se tomu kdysi říkalo, byl velmi náročný. Nikdy nezapomenu na "veleníčák", o kterém se nejen mně, ale i ostatním nováčkům zdá asi i dnes. To bylo dílo, na kterém si vylámalo mnoho zubů jiných borců, než jsem byl já. Ale postupně se vše zvládlo, včetně překážkové dráhy a dalších trháků, které nám naši velitelé připravili. Při tomto výcviku jsem poznal celou řadu dobrých a vysoce náročných velitelů.

Po přijímači jsem byl vyslán ke studiu poddůstojnické školy do Prešova. Velitelem zde byl důstojník SEMERÁT, jeho zástupcem důstojník KOUBEK (pozdější mistr světa v seskoku padákem), naším velitelem roty důst. PORUBČAN, veliteli čet důst. BÍŇOVEC, KOKŠAL a PISKA. Zvláště chci vyzvednout důst. Josefa PISKU, mého velitele čety. Když první předstoupil před jednotku prohlásil: "Jsem poručík PISKA Josef, pocházím z Přerova, vyučený zedník, absolvent PU v Lipníku nad Bečvou a jsem Váš velitel čety - budu chtít to a to atd.". Opravdu šla z něj hrůza, ale bylo to jen zdání. Důst. PISKA byl velice chytrý, důsledný, náročný, znalý vojenského řemesla a přitom spravedlivý. Neměl své vyvolené. Nenáviděl lež, lživost, měl zásadu vždy říci a pojmenovat věci pravým jménem. Pojem "šikana" v té době a v naší četě, či celé PDŠ, byl pojmem absolutně neznámým. Ano, dostali jsme zabrat při taktických cvičeních, počas pravé ořechové, mokro, bláto, ale domů jsme šli celá PDŠ za zpěvu městem Prešovem až do Jiskrových kasáren. Nezapomenu na výcvik pátrače, který se konal na cvičišti Svkčev. Úkol jsem splnil jak jsem nejlépe uměl. Na závěr, před nastoupenou četou jsem byl vyzván: "Vojín PAPOUŠEK ke mne!". Nevěděl jsem o co jde. Napochodoval jsem před střed jednotky, nahlásil příchod a por. PISKA zavelil: "Četo POZOR! Uděluji pochvalu za vzorné splnění úkol pátrače". Přátelé, bylo to asi po třech měsících služby žáka PDŠ. Na tento akt nikdy nezapomenu. Byla to prvá pochvala v základní vojenské službě, kterou jsem dostal.

Dobrou vzpomínku mám i na vytvoření vojenského rotního pěveckého souboru. Přes těžké podmínky, naše "umělecké" těleso zvítězilo v rámci výsadkového vojska a postoupili jsme do armádního kola v Brně, kde jsme byli hodnoceni jako nejlepší.

Další část PDŠ jsme absolvovali dálkovým pochodem z Prešova do VVP Kamenice nad Círochou, kde jsme 30.10.1952 školu ukončili. Byl to 120 km pochod. Přesun jsme ukončili slavnostním pochodem před velením PDŠ a velitelem výsadkového vojska, který seděl na koni a tak nás přehlížel.

Jsou to vzdálené, ale krásné vzpomínky. Tak jsme já, ale i celá řada dalších příslušníků výsadkového vojska dostali základy vojenského chování, myšlení, morálky a vztahu k našemu vojsku. Díky Vám velitelé - vychovatelé, kteří jste z nás udělali přemýšlející vojáky a občany Československa.

František PAPOUŠEK

Ohlasy:

Na Zpravodaj č. 21:

Kolega POKORNÝ byl a dosud je aktivním šachistou. Připomíná, že šachy byly sportovní fenomén, kterým se výsadkáři prezentovali i na celostátní úrovni. Sám byl mnoho-násobným přeborníkem výsadkového průzkumného praporu, pluku i výsadkové brigády. Šachy byly masovou záležitostí u výsadkových jednotek.

Na Zpravodaj č. 22:

K založení průzkumné roty v roce 1957 - kol. Pokorný doplňuje:

Jako její příslušník musím ještě připomenout několik jmen ze zakládajícího velitelského sboru, které František LEJSEK neuváděl. Nebyli jmenováni - npor. ALINČE, por. KOLLER, instruktor pro speciální spojení čet. z pov. STUDNIČKA, aut. instr. čet. z pov. JAHODA, vel. týlového

družstva pprap. HVIŽD a ještě např. nprap. MASAROVIC.

Začátky nové jednotky byly velmi těžké. V Sabinově kasárna po dělostřeleckém útvaru sice kapacitou plně dostačovala, ale výcviková základna byla zastaralá, opotřebovaná a neúplná. Muselo se tedy budovat nově od základů, nebo opravovat staré. První turnus vojáků základní služby, kteří do Sabinova narukovali si přišli o nedělních neodpočinuli. Budovala se střelnice s házelistěm granátů, opravovala podlaha tělocvičny, upravoval se autopark ve středu

města, stavěla se překážková dráha u řeky Torysy a v kasárnách se též upravovaly učebny pro

jednotlivé druhy příprav BPP. Na seskoky jsme museli jezdit do Prečova a na letní, měsíční společné soustředění s průzkumnými jednotkami brigády do Obyšovec u Kysaku. Tak se tedy formoval z průzkumné roty 22. výsadkový průzkumný prapor.

Tenkrát poprvé ...

Je článek, který byl uveřejněn již 2.7.1948 v Našem vojsku. Poslal nám jej kol. A. ŠTĚTKA. K vykreslení tehdejší situace a ujasnění si okolností jako úvod ještě připsal:

Při čtení mé vzpomínky „Tenkrát poprvé“ si prosím uvědomte, že by bez našich začátků nic nepokračovalo, že pocit z prvního seskoku je stejný a to i u hodnostářů, že v okamžicích mezi dvěma letadla jde o absolutní rovnost podřízeného s nadřízeným. Z těchto přirozených a dalších emotivních interakcí vycházely objektivně prvopočátky zvláštních přátelských vztahů mezi veliteli a jejich podřízenými. Dnes, s časovým odstupem, se mezi veterány rozvíjí vztahy kolegiality. Ty se budou se stářím upevňovat.

Prvního dubna tohoto roku tomu bylo 53 let, když k nám přišli první „základáci“ odvodní ročník 1947, kteří tvořili první organické výcvikové jednotky. (Předchozí ročník byl totálně znechucen a zklamán, neboť celý byl nasazen na budování materiální výcvikové základny). Přicházející ročník měl po výcviku jednotlivce a družstva a část měla absolvovanou PŠ. Ihned se zahájil výcvik pro stmelení jednotek s prvky výsadkového režimu. Například se pod okna zavěsila lana a nástupy se prováděly sjezdem po nich. Místo rozevíček se zavedly ranní „procházky“. Ale ani tyto jednotky se nevyhnuly pracovnímu nasazení.

První padáková rota 71. pěšího praporu čsl. parašutistů, jichž jsem velcl, vyrazila ze Zákup usilovným pochodem za svými ubytovateli na břeh Kumerského jezera. V nádherném prostředí se postavily stany a vybudovala potřebná zařízení pro táboření. Práce probíhala ve skupinách na prodloužení letiště, stavěly se průpravné aparáty pro výcvik a odklízela se řada vraků stíhačů ME 109, která stála vyrovnaná po celé délce letiště.

Zlatý hřeb všesokolského sletu - vystoupení armády a v armádním dnu samostatné vystoupení výsadkového vojska bylo senzací sletů. U nás se mluvilo jen o padácích, seskoky nebyly ještě zahájeny a padáky dokonce prý nebyly ani ve výrobě. Květen utíkal jako voda a aby se vůbec objevil padák, zahájil seskoky BARÍK - pes kol. ČERNOTY, kterého shazoval na „zastřelováků“. Baríka pasovala první padáková rota čerstvým baretem na výsadkáře. Pak přistála DAKOTA a s ní kol. MADĚRA s několika padáky VJ 1/47, velitel gen. PALEČEK se štábem a za nimi vystoupila spousta reportérů a redaktorů. Pak byly provedeny první seskoky. Za několik málo dnů po nich byl zahájen intenzivní padákový provoz a disk rekordům balicí stanice na Borečku byly potřebné seskoky pro Strahov splněny.

TENKRÁT PO PRVÉ ...

Dnes budeš skákat, běž pro por. X a za půl hodiny startujeme, ať jste tu připraveni, nařizuje mě npor., instruktor seskoků. To tedy právě asi přivezli padáky, uvažují, když běžím pro por. X. Prožívám v duchu celé tři čtvrtiny roku plného námahy a odříkání, tvrdého výcviku - který jako by neměl konce. Koncem jsou mlněny ony předepsané seskoky, které parašutista musí absolvovat. Vyřizují rozkaz a již stojím u letadla, kde jsou připraveny naše vlastní, československé padáky.

Bude nás skákat celkem 7. Tři staří parašutisté z SSSR a Anglie a čtyři nováčkové. Jsem opravdu šťastný, že jsem mezi nimi. Toto je zkouška nových padáků, které jsou první zásilkou továrny. Na nás je upřena pozornost všech a náš velitel, přísný, nesmlouvavý táta, mluví k nám dnes jinak, než-li kdy před tím: „ Tak tedy, kluci, do toho,“ byla jeho poslední slova a z rukou, sevřených v pěsti před tělem, vstřčuje oba palce. Známe dobře, co to znamená - do toho hodně štěst, držte se, zlomte vaz!

Pak jde vše ráz na ráz. Povel - upevňujem padákové vesty, prohlídka a už jsme

v letadle. Zapínáme statická lana a usedáme za kabinou pro piloty. Toto je stanoviště pro start. Poslední pohled oknem na velitele - ještě má vztyčené palce - a rolujeme na start. Jsme ve vzduchu. Trochu se přesunem, když výsadkový průvodce velí: „Stanoviště pro let!“ Otevírají dveře. Chvilí myslím na svoji mámu. „Hotovost!“ Křikne výsadkový průvodce a každý kontroluje závěs. „Číslo jedna připravit!“ - svítí červená. Parašutista z Anglie stojí mezi dveřmi, průvodce mu zakrývá oči. Zelená. „Vpřed!“ zařve průvodce a mávne rukou vzhůru. Vidím skokana, přikřehého, jak míří pod kormidlem, čelem otočený ke dveřím letounu, bledý, vlasy rozčuchané. Letadlo velkým kruhem obléhá letiště a za sebou nechává - otevřený padák. Další z Anglie vyskakuje, pak třetí ze SSSR.

Čtvrtý je poručík - „nováček“. Stojí vzpřímeně - zdá se mi, že klidněji než-li ti před ním. Ano, ten stoprocentně důvěřuje našemu československému padáku. Ostré rysy, klid - toto je škola našeho velitele: „Zbábělec umírá stále, chlap jen jednou.“ - Už zmizel. Další nálet, jde číslo pět. Letadlo obléhá a průvodce křičí přípravu na číslo šest. Jdu ke dveřím, předepsaný postoj a hledím přes ruku průvodce na pověstný starý hrad. Připadá mně to jak před startem na závodní dráze. Napjat, nemyslím na nic. Průvodce pohne rukou, aby upoutal moji pozornost, ale marně. Ted mávl prudce vzhůru, zařval - křik se proměnil v hučení. Uvědomuji si, že jsem stržen a otočen zády k motorům stroje. V přstích chvílích mám pocit, že jsem tážen vzhůru. Vzhlednu a nad sebou mám překrásnou báň hedvábí, které zachraňuje život. Přetáčím trochu zamotané šňůry nacvičeným způsobem a prožívám pohádku parašutistů. S rozkoš vyrovnávám kyvadlový pohyb a teď, když mám radost, mně to nedá, abych se trochu „nesklouzl“. Stáhnou šňůry a klesám rychleji. Potom pozoruji zem. Vidím množství postavíček pod sebou pobíhat. Vzpomenu na své chlapce. Co by tomu asi řekli, kdybych byl neskočil? Ti by byli zklamáni. Připravuji se na přistání. Kotoul - křik, vyprošuji se rychle z padáku, ale nevstanu. Již mně zvedají - ano, jsou to oni, na které jsem myslel - moji hoši. Křičí, vyhazují mě a ani je nenapadne poslouchat, co jim nařizují. Sbalují přes moje protesty padák a s velkým pokřikem mne odnášejí na ramenu před velitele, kterému hlásím správné přistání a zároveň prosím o omluvu svých vojáků. Blahopřeje mně, tiskne ruku a nezlíbí se na nás.

Dnes už není tento seskok prvním skokem. První byl však nejlepší - a hlavně to přijít na zemi. Děkuji za tento projev. Zde mně odhalili své srdce.

Později v žertu, kdy jsem o tom se svými vojáky rozprávěl, zeptal jsem se, jak by se tvářili, kdybych byl odmítl seskočit. Zazněla odpověď: „Žádali bychom o nového velitele.“

Poručík A.Š.

Z činností klubů

V MKVV Liberec sněmovali.

Jejich výroční setkání, za značné účasti 38 členů z 52 u nich registrovaných a 9 hostů proběhlo za řízení kol CHROMKA. Ve zprávě předsedy kol. VOJTĚCHA bylo zhodnocení jednotlivých let z jejich pětileté činnosti. Zvláště bylo poukázáno na plánované akce v letošním roce. Ty potom podrobně vysvětlil kol. SADÍLEK, kterému byl za jeho dlouholetou aktivní činnost v KVV předán „Zlatý odznak KVV“ delegátem z Prostějova. S pozdravnými projevy vystoupili hosté kol. MANSFELD, HAMPL, PELC, SLOBODA, LUKÁŠEK, POPELÁŘ, JIRÁČEK a OPLETAL. Na zasedání prodávali keramickou plaketu, kterou je možné si u nich objednat. Z jejich plánu činnosti by se mohli zájemci zúčastnit exkurze do podzemních šacht v Josefově dle 22.9., nebo 29.10.2001 na besedě o historii československého letectva.

Z výroční zprávy MKVV Zlín:

V současné době má náš klub 46 členů. Členskými rokovaní se zúčastňuje cca 70% členů a těchto akcí bylo v průběhu roku 9.

Uctění výročí úmrtí bývalého příslušníka skupiny OUF DISTANCE Ivana KOLARÍKA.

Účast na pietním aktu v osadě Ploština.

Účast na „videoshow“ v Prostějově.

Účast na akci „Poznej výcvikové zařízení JAKUB“

Spoluorganizování akce ke dni dětí v Kunovicích.

Účast na setkání ve Starých Splavech.

Výjezd za poznáním krás Javorníků. (O průběhu této akce nám úsměvný příspěvek poslal kol. ŠULÁK).

Účast na Setkání 2000 v Prostějově.

Výroční schůze, kde poděkovali těm nejaktivnějším.

Paraveteráni z MKVV Zlín 1.4.2001 se zúčastnili, spolu s členy československé obce legionářské a Jednoty Zlín, pietní vzpomínky u hrobu Ivana Kolaříka, parašutisty vysazeného v březnu 1942 z Anglie do okupované vlasti. Jeho hrob pietně udržují kol. BZONEK Jaroslav a manželkou. O anabázi tohoto hrdiny z operace OUT DISTANCE nám napsal kol. ŠULÁK. Článek zveřejníme v příštím roce, kdy bude 60. výročí této akce.

Pro své kolegyně uspořádal dne 8.3.2001, na důkaz vděčnosti a obdivu za jejich všichni péči, kterou jim věnovali, oslavu MDŽ. Předseda A. KOLÁŘ předal našim oslavenkyním kytičky rudých karafiátů s přáním pevného zdraví a spokojenosti do dalších let. Občerstvení, které připravili jen muži v čele s kol. PYTELOU, všem znamenitě chutnalo. I když bez hudby, tak ihned po oficiálním programu se vesele notovala řada valašských, hanáckých, českých i slovenských písniček a bylo veselo. kol. ŠULÁK

Ploština je známá partyzánská obec, vypálená fašisty před 56. lety. Členové MKVV Zlín stáli čestnou stráž u památníku umučených obětí této tragedie při pietní akci dne 22.4.2001.

MKVV Hradec Králové o své činnosti:
Hradecký MKVV to je 20 členů, výsadkových veteránů, v čele s kog. Vasillem CHYMČÁKEM. Scházejí se pravidelně každé

úterý. Kolegové KAPLAN, HAMPL ale i další, přinášejí sebou četné fotografie, nad nimi ožívají vzpomínky na výcvik a život u výsadkových jednotek. Vždy 4. dubna a 11. listopadu u „Den veteránů všech válek“ se vydává hradecká skupina do Vysoké nad Labem, aby si u desky na místním hřbitově připomenula hrdiny ze skupiny „BARIUM“. Každoročně se zúčastňují i pietního aktu v Reslově ulici v Praze. Při besedách využívají celou řadu knih, např. „Červené barety“ od kol. ŠOLCE, „Západní paraskupiny a domácí odboj“ od Zdeňka JELÍNKA nebo díla Jiřího MARKA „Pátou kartu bere smrt“.

Jaromír MUCHA

Sněm KVV SR v Žilině:

Dne 18.5.2001, na základě pozvání, jsem se zúčastnil jednání Sněmu KVV a následně i 7. ročníku memoriálu J. Gabčíka.

Sněm KVV SR v pořadí již čtvrtý (1x za 2 roky), zhodnotil činnost klubu za uplynulé období. Zprávu přednesl předseda KVV SR A. MÚDRÝ. V diskusi se hovořilo o současné situaci v oblastních klubech. Probíraly se plánované akce na rok 2002 a doplňovaly se i platné klubové stanovy.

Jednání Sněmu bylo přítomen i velitel pluku plk. Ing. L. ŠEBO. Z jeho vystoupení bylo zřejmé, že práci výsadkových veteránů na Slovensku uznává a vytváří pro jeho činnost optimální podmínky. Pro potřeby klubu vyčlenil v kasárnách místnost s videem a počítačem. Klub také může využívat možnost ubytování a případně i stravování v areálu kasáren.

Na Sněmu bylo rozhodnuto organizovat v Žilině v květnu 2002 setkání slovenských a českých veteránů k 60. výročí úmrtí a 90. výročí narození J. Gabčíka. Výbor má zajištěno přijetí u ministra obrany SR k rozšíření spolupráce s velením armády. Úzce spolupracují s Klubem vojenských důchodců SR a Svazem vojáků armády SR. I nadále budou spolupracovat na dalších ročních memoriálu J. Gabčíka, vydávat Zpravodaje KVV SR a organizovat celostátní zasedání výborů KVV SR s předsedy oblastních výborů KVV.

V závěru jednání byla předána několika delegátům, ale i hostům, ČESTNÁ MEDAILE jako projev za práci v KVV. Tato medaile byla udělena i KVV ČR „Za aktivní práci a obětavý přístup ve prospěch výsadkových jednotek, za rozvoj a propagaci parašutismu“. Jako poslední bylo schváleno pozdravných dopisů z jednání tohoto sněmu ministrově obrany SR a Klubu KVV ČR.

19.5.2001 byl organizován 7. ročník memoriálu J. Gabčíka. Na organizaci se podíleli i členové KVV v Žilině. Pro nezasvěcené jen tolik, že tato krásná myšlenka jak uctít památku a projevit uznání a obdiv J. Gabčíkovi, který pocházel z nedaleké obce, vznikla u kol. J. HANÁKA. Tato akce je již v povědomí široké veřejnosti. Projevuje se to v nárůstu aktivních účastníků memoriálu, ale i účastí představitelů města Žiliny a velení Slovenské armády.

S kvalitními výkony závodníků byli všichni spokojeni.

Závěrem děkuji za pozvání na Sněm i memoriál J. Gabčíka, za péči a pozornost, které se mi dostalo od funkcionářů KVV SR, ale osobně i od velitele pluku plk. Ing. L. ŠEBA.

Předseda KVV Prostějov – M. ŘEPKA

Výsadkové fašangy v Prešově

9. února 2001 jsme uskutečnili tradičně již 6. výsadkové fašangy. Tentokrát se zúčastnilo 40 členů a přátel, za Slovenský letecký svaz 28 osob. Tato akce nám dala příležitost nejenom k tanci, ale i k společenským střetnutím a vzpomínkám.

Při příležitosti mezinárodního dne dětí dne 2. června 2001 došlo k setkání účastníků na bývalé vojenské střelnici Borkut s programem pro děti i dospělé, které zorganizoval OV KVV Prešov.

Přetištěno ze Zpravodaje OBKVV v Prešově.

KVV Prostějov na kultuře a besedě:

Dne 12.3. vyjelo 22 členů KVV, 20 členů Svazu letců a 7 důchodců ÚVS autobusem do Brna. Vypravili se do národního divadla, aby vzhledli operetu MANZEILE NITOU-CHÉ. Krásné prostory Mahenova divadla umocnily kulturní zážitek. Proto po představení ze všech účastníků vyzářovala pohoda a spokojenost. Poděkování patří kol. STARÉMU a jeho manželce za zajištění vstupenek.

Kulturou je možné nazvat i besedu, kde kol. KOUTECKÝ velmi sugestivně a poutavě vyprávěl o jeho anabázi výcvikového instruktora v Zambii. Na souborech fotografií podal vyčerpávající informaci o způsobech přípravy v kurzech domobrany, o mentalitě a životě lidu tohoto v 70. letech mladého státu. Odměnou od 33 účastníků, mezi kterými byla i delegace MKVV Zlín, mu byl frenetický potlesk. Když si ho do MKVV pozvete, rád i Vám přednášku provede.

KVV Prostějov na zájezdech:

Skupina výsadkových veteránů z Prostějova a dva zlíňáci se zúčastnili dvoudenního zájezdu do Bratislavy a blízkého, ale i vzdálenějšího okolí. Akce se uskutečnila na základě pozvání bratislavských výsadkových veteránů ve dnech 2. a 3.6.2001. Již předem předložený návrh programu dával tušit, že to bude mimořádně zajímavý, ale i náročný pobyt. Skutečnost předčila očekávání ve všech směrech. Skupina bratislavských veteránů vedená kol. SMREKEM a pod taktovkou kol. TUČKA, ve složení kol. EFFENBERGER, FRANÍK, HROMNÍK, JANÁČEK a ŠIPOŠ pracovala jako sčesaný orchestr. To co naplánovali, do puntíku splnili nejen obsahově, ale i časově. Když ještě k tomu vyšlo téměř ideální počasí, tak nás napadlo, že snad umějí „poručit větru a dešti“.

Bratislavští kolegové nás očekávali a přivítali již před Bratislavou. Potom to začalo. Jeden bod programu za druhým. Téměř nám nedali vydechnout. Ještě že nám v závěsu neustále jezdil Palko FRANÍK s občerstvovnou v podobě neustále plných bas dvanáctky TOPVARU.

Jako první jsme navštívili Slavín. Místo nad Bratislavou, věnované památce desetitisíců padlých rudoarmějců při osvobození Bratislavy a okolí. Jakou úctu projevují bratislavané těmto padlým by mohlo být příkladem pro mnohé jednotlivce, ale i různé organizace, spolky a instituce v ČR. Měli by se přijít na Slavín podívat!

Poté následovala prohlídka bratislavského hradu, který v současnosti především existuje jako muzeum, což nás mnohé překvapilo,

protože jsme se domnívali, že hrad plný jak administrativní, tak i diplomatickou funkci. Bohužel na velice širokou a zajímavou škálu exponátů bylo málo času. Že má hrad 4 věže, jsme věděli všichni, ale že jedna (nejvyšší) slouží jako rozhledna, z nás věděl málokdo. Na vyzvání jsme se po 147 schodech vydrápali (až na dva nejmenované) až nahoru. Výhled na Bratislavu ze všech stran věže stál za to. Do oběda jsme ještě stihli procházku a projíždku Bratislavou za perfektního slovního doprovodu kol. TIMURY.

Oběd pro nás byl připraven v jídelně MO SR a všem moc chutnalo.

Po obědě následoval odjezd a prohlídka Děvína. I zde nás velmi zasvěceně o historii ale i současnosti informoval kol. TIMURA. Většina z nás tam byla poprvé, takže jsme se mohli plně obdivovat rozloze tohoto hradu, ale především péčí, kterou Slovinci této historické památce věnují. Pohled z nejvyššího místa Děvína na soutok Moravy, Dunaje i celé okolí, byl opravdovým zážitkem. Kdo tam nebyl, neuvěř!

Z Děvína jsme se přesunuli na letiště Ivánka. Zde nás provázela kol. HROMNÍK. S obdivuhodným zdravým patriotismem a hrstí vyprávěl o výstavbě letiště, na němž řadu let pobýval. Zavedl nás také na místo, kde zahynul M.R. ŠTEFÁNIK. I zde věčně a zaníceně hovořil o historii i současnosti v souvislosti s památkou na místě tragické události.

První den končil ubytováním v krásném prostředí Seneckých jezer, večer i následným společným posezením se slovenskými kolegy. Když jsme s kol. TUČKEM hodnotili den, vyjádřil jsem pocity nás všech čtyřmi slovy: „Dali jste nám zabrat!“ Pak už se jen vymáňalo, zpívalo i tancovalo. Naprosto bezkonkurenčně udával tón večernímu programu kol. EFFENBERGER. Byl všude, stačil hrát na harmoniku (tak vehementně, až si seděl prst), zpívat a vyprávět vtipy. Protože atmosféra večera byla skvělá a džbánky vína neustále plné, vydrželi jsme až do dvou hodin ráno.

Druhý den začal prohlídkou Smolenice, místo, kde se narodil Štefan BANIČ, vynálezce moderního padáku (na tu dobu) pro piloty. Svůj vynález vyzkoušel a nechal si patentovat v roce 1914 v USA, kde od roku 1907 působil. Navštívili jsme jeho hrob na místním hřbitůvku ve Smolenicích, kde v roce 1941 zemřel. Je až k nevíře, co se všechno podařilo o Š. Baničovi nashromáždit v místním muzeu. Od 3.6.2001 je v muzeu Š. Baniče i pomník na výsadkové veterány ČR. Zasloužili se o to zlínské výsadkové veterány. Kol. A. ŠULÁK přivezl zarámovaný, zasklený emblém zlínských veteránů. Když místní starosta tuto upomínku přebíral, okamžitě ji pověsil na prázdnou skobu (jako by byla pro tento účel připravena). Takže až někdo někdy do Smolenického muzea zavítá, nezapomeňte se i na tuto součást muzea podívat.

Poslední částí programu byla návštěva BRADLA-KOČARISKÁ – rodiště M.R. ŠTEFÁNIKA. Průvodcem nám byl primátor města Brázová pod Bradlom ing. Ivan ĐURKOVIČ. Monument na Bradle byl před několika lety opraven, takže působí velmi impozantně. Až v prostorách muzea M.R. ŠTEFÁNIKA jsme si udělali obrázek jak všestranně vzdělaný a s jak obrovským rozsahem činnosti byl spojen život M.R. ŠTEFÁNIKA. Bylo to pro nás moc poučné. Pan primátor nás pozval na oběd a každému

z nás věnoval pamětní list věnovaný při příležitosti setkání slovenských a českých výsadkových veteránů. Překvapení nám nepřipravil jen on. Když jsme zazpívali naši výsadkářskou hymnu (a povedla se) komentoval to slovy: „Již jsem zažil hodně různých skupin a delegací, ale něco takového ještě ne. Nikdy by mně nenapadlo, že něco takového může existovat“.

Když jsme se s bratislavskými kolegy loučili, vyjádřili jsme obdiv, uznání a poděkování za krásné prožití dva dny na Slovensku. Doplnil jsem i hodnocení z předešlého dne pěti slovy: „Ale stálo to za to! Díky!“.

Cestou do Prostějova jsme kousek za osadou U SABOTŮ u obce KUŽELOV navštívili jeden z mála zachovaných větrných mlýnů v ČR. Místní rodák a folklorní nadšenec – současný správce mlýna, nám zajímavě o památce povyprávěl. Potom když na požádání část výkladu pronesl v místním dialektu, bylo to naprosto autentické a všemi námi velice kladně hodnocené. Takže až se někdo v této části horňáčka ocitne, navštivte mlýn v Kuželově a poslechněte si strýca Okénku!

M. ŘEPKA

Pietní vzpomínka

Na pozvání kol. z MKVV Praha jsme se 17. a 18. června 2001 společně s kol. ze Zlína zúčastnili panychidy u příležitosti 59. výročí hrdinné smrti čs. parašutistů v pravoslavném chrámu svatého Cyrila a Metoděje v Reslově ulici, dále potom vzpomínky u pomníku čs. válečných parašutistů v Dejvicích.

Naši zástupci se zúčastnili i při kladení věnců vládních, politických a vojenských delegací. Akce se zúčastnilo 14 našich členů a 9 kolegů z MKVV Zlín. Vzpomínku zpestřilo 12 výsadkářů, kteří seskočili k památku v Dejvicích. Milým překvapením byla i účast kol. ŠVRLY s manželkou ze Slovenska.

Pražští kolegové připravili ve spolupráci s MO pestrý a zajímavý program s přátelským posezením, procházkou Prahou a bohatým občerstvením na MO. Za pěkné zážitky i velmi dobrou organizací patří poděkování kolegům pražské skupiny. Š. BOROVSÝ

Výzva

Redakční rada Zpravodaje KVV v Prostějově se přesvědčila, že o náš občasník je trvale projevován velký zájem. Obsah jeho zpráv, které zobecňují zkušenosti z činnosti jednotlivých MKVV a informují o různých událostech současných i minulých jsou v zájmu prioritou.

Abychom trvale zabezpečovali jeho aktuálnost a věcnost je nutné, aby jste nám zasílali co nejvíce zpráv z Vašeho života, o událostech, které chcete aby znali i ostatní veteráni.

Děkujeme za příspěvky, které do tohoto čísla zaslali kol. ŠULÁK, LUKÁŠEK, MUCHA, POKORNÝ, ŠVESTKA, HURDÁLEK. Některé jsou však tak obsáhlé, že z nich můžeme vybrat jen krátké části či informace. Máme v úmyslu i nadále pokračovat zveřejňováním historických událostí vývoje výsadkových útvarů, života velitelů a vojáků, zážitků z výcviku a výchovy, taktických a spojeneckých cvičení výsadkových jednotek. Z těchto důvodů Vás žádáme, aby jste výše uvedené (ale i jiné) obsah pojednali ve Vašich klubech a přispěli Vašimi články do dalších čísel.

Definitivní podmínky k udělení pamětní medaile KVV

Pamětní medaile KVV může být udělena registrovaným členům KVV Prostějov a rovněž registrovaným členům místních klubů a to jmenovitě při příležitosti kulatých narozenin těchto členů (končící 0, 5) a to pouze 1x a za mimořádné zásluhy.

V mimořádných případech bude udělena medaile i nečlenům KVV – např. jako projev uznání a poděkování za pomoc a spolupráci s KVV. V těchto případech bude o udělení medaile rozhodovat výbor KVV Prostějov.

Medaile i s průkazkou bude zajišťovat KVV Prostějov a předávat je bude místním KVV na jejich žádost a to za finanční úhradu. Evidencí vydaných medailů bude pověřen člen výboru KVV Prostějov. Výbor KVV Prostějov

Vzpomínáme

- na kol. Kolju RUSNÁKA, který nás v únoru nenávratně opustil. Byl to výsadkář tělem i duší. Zúčastnil se osvobozování naší vlasti koncem 2. světové války a potom byl nepřetržitě v výsadkových jednotkách ČSLA ve funkcích od velitele čety až po reprezentanta výsadkového vojska na MNO. Pro své přívětivé jednání byl velmi oblíben.

Nezapomeneme!

- Z pražské MKVV byl také kol. Jan BRADA, který náhle zemřel a zarmoutil tak všechny, kteří jej znali.

- V Prostějově nenadále zemřel jeden z našich prvních členů kol. Josef RYCHTÁRECH ve svých 62 letech. Byl pravidelným účastníkem všech našich akcí a neodmítl žádnou spolupráci i když byl dlouhodobě vážně nemocen.

- Dne 14.6. podlehl těžké chorobě kol. Jirka PILNÝ ve věku nedožitých 60 let. Stále činnorodý, duševně i fyzicky aktivní, sekretář ASD v parašutismu byl tím, který nám zajišťoval tištění našeho Zpravodaje. Jeho úmrtí nás všechny zaskočilo. Bude nám, kteří jsme jej znali, velmi chybět.

Poděkování

- Panu VÁLEČKOVI za sponzorský dar, který poskytl našemu klubu na jeho činnost.

- Za zaslání velikonoční přání všem našim členům KVV děkujeme kol. TABARELIOVÉ, HODULOVÉ, kol. HONEJSKOVI, VOJTĚCHOVI, ŠVANDRLÍKOVI, ZOUZALOVÍ, SEJKOVI, KUTÍNOVI, BUKÁČKOVI, KUBŮ, JANÁČKOVI, POSPÍŠKOVI, BALCAROVI.

- VÚ 8280 Prostějov za příspěvek na náš činnost z výtěžku výsadkového plesu.

- Městskému úřadu v Prostějově za peněžité dar k zabezpečení naší účasti na panychidě v Praze.

Historie na fotografiích, aneb rozjímání

Popadlo mně to a začal jsem se probírat hromadou fotografií, které jsme soustředili, abychom z nich vybrali ty charakteristické z historie výsadkových jednotek. Kolegové VÁŇA, HÁJEK a další nechali zhotovit tabla, která byla vystavená při Setkání 2000. Větší část fotografií ale zveřejněna nebyla a zajišťují, že část z nich se někdy zatoulala.

U většiny fotografií chybí datum jejich vzniku i jména aktérů. Tak přišla na řadu paměť, úvaha a vzpomínky. Marně jsem pátral v těchto nejstarších vzpomínkách po fotkách, o kterých vím, že existovaly. Např. padáková věž v parku výsadkového učiliště v Košicích, která tam kdysi byla přestěhována z Hradčan. Kde je asi fotografie s družstvem nových poručíků výsadkového vojska u skluzavky ve Stráži pod Ralskem, kde výcvik kontroluje velitel přeškolováků důst. Vlad. MRÁZEK a jeho fámulus Jura KOVAČ. Nenašel jsem fotografii z první prověrky výsadkového vojska v Zákupích, kde důst. Josef MRÁZEK před nastoupeným družstvem výsadkářů je zkoušen ze shybů na hrazdě. Také postrádám fotku ze hřiště ve Stráži pod Ralskem, kde nastoupené důstojníky a praporečky procvičuje důst. Jar. KRÁTKÝ z Nového cvičebního řádu. Existují někde fotografie z celoarmádních závodů Všestrannosti čet? Tenkrát ve Stráži pod Ralskem, dva roky po sobě zvítězila četa od roty důst. POŽÁRA ze 72. vppr z Košic.

Přestanu však dumat na tím co není a raději se budu věnovat tomu, co je hmatatelné. Na těch všech fotografiích mně udivuje, jak jsme ještě před „několika léty“ (40 či 50?) byli krásní a mladí kluci. K pomilování. Nejde vyjmenovat všechny ze skupinových fotografií. Na ty, kde nejsou popisy, je mnohde paměť krátká. Třeba družstvo v palčném postavení s těžkým kulometem-snad na Borkutě. Nebo vojáci při překonávání pohyblivé lávky a přelézání lanového koně na Sekčově. Tady skupina spojaří s Vaškem Morávkem. Zaujímán palpostu 82 mm minometu našimi minometěčky. Kde jsou nyní ti výsadkáři? Je zde celá řada fotografií z různých nástupů a přehlídek, ať již v Prešově nebo Prostějově. Na některých z brigádní hudbou řízenou kapelníkem HOLOUBKEM. Fotky z různých přehlídkových příležitostí, kde jsou nejen příslušníci štábů útvarů a brigády i se zástavami, ale i velitel brigády kol. MANSFELD, přihlízející např. gen. SVOBODA, LOMSKÝ, gen. JANKO a další vedoucí činitelé naší armády. Spousta fotek z výsadkového výcviku, zvláště přípravy a provádění seskoků. Postrádám fotky z baloniště v Prešově. Je ale hodně fotografií výsadkářů u různých typů letounů, snad nejvíce těch z přeškolování na letouny AN-12. Jsou to dokumenty o tom, že jsme uměli vysadit i naši „těžkou techniku“, bezzákladové kanóny, auta UAZ, motorky, svazky zásobníků. To mimo aut i z našich letounů. Fotografie hromadných výsadků vedou k zamyšlení, zda jsem se na nich i já sám zúčastnil. Jsou tu dokumenty z masového vystoupení na cvičení „VLTAVA“, ale i z celé řady dalších akcí. A tu jsou dvě fotky, které jsem ještě neznal. Jaroslav JEHLIČKA kompletně ustrojený pro seskok ze stratosféry

v roce 1957. Druhá je ze Strahovského stadionu, kdy na II. CS v roce 1960 na plochu se cvičenci Svazarmu přistává 15 výsadkářů na sportovních padácích. Plno fotografií, plno osob, plno jmen, plno vzpomínek. Jen kdyby byl čas a možnost si všechno vybavit.

Jsou zde také fotografie z ne tak daleké minulosti. To jsou ty, které dokumentují naši činnost v KVV. Ale i nad nimi se již může zavzpomínat. Společná setkání, společné akce. Ty největší - setkání na Hamrech, v Prešově, Žilině, ve Vyškově, v Chrudimi, v Prostějově jsou zachyceny na našich fotografiích. Ještě celá řada dalších vypovídá o naší desetileté klubové činnosti.

Je zde ale dosti obsáhlá hromádka individuálních snímků, která se bohužel každým rokem zvětšuje. Tyto fotografie jsme vystavovali na tablech při setkáních na Hamrech a v Prostějově. To jsou ty, nad kterými nás přepadá zármutek, že se s vyfotografovanými již nikdy nesetkáme. A vzpomínky se do široka rozletí.

Nerad bych končil takto smutně. Vzpomínám, že na Hamrech, neočekávaně před tablem „Vzpomínáme“ náhle stáli kol. REZLER a KAHŮN, jejichž fotky na základě nepřesných informací jsme tam umístili. Podle tradice by se oba jmenovaní měli ještě dlouho radovat ze života.

Celý tento článek jsem napsal jako provokaci pro Vás všechny. Najděte si občas chvilku a vytáhněte, jak předpokládám podle sebe, většinou neuspořádané fotky a projděte se v myšlenkách, myslím tím v radostnějším období našeho života.

L. OPLETAL

Vydává Klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby členů.

Neprodejné!

Kontaktní adresa: František PAPOUŠEK, Krokova 26, Prostějov 796 01 telefon 0508/22518.

Bankovní spojení: účet 153185640 kód 0300. Neprošlo jazykovou úpravou.

KLUB VOJENSKÝCH VÝSADKÁŘŮ

SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Pozdravný list všetkým klubom výsadkových veteránov Českej republiky

Vážení kolegovia,

dovoľte nám aby sme Vás pri príležitosti rokovania Snemu KVV SR čo najsrdečnejšie pozdravili a ubezpečili Vás o našej ďalšej úzkej spolupráci.

V dňoch 24. a 25. mája 2002 chceme usporiadať stretnutie veteránov vojenských výsadkárov Slovenskej a Českej republiky. Toto stretnutie budeme motivovať k 60. výročiu úmrtia a 90. výročiu narodenia Jozefa Gabčíka. Tiež sa tešíme na ďalšie spoločné stretnutia pri rôznych podujatiach v roku 2001 ako aj v budúcnosti.

Veľa úspechov vo Vašej činnosti Vám prajú delegáti a účastníci snemu KVV SR.

V Žiline dňa 18.5.2001

Pik. v. v. Anton Múdry
predseda KVV SR